

Janko Hraško ešte žije

**Janko Hraško -
pomocník**

Monika Najvirtová

Ilustrácie Broňka Najvirtová

Monika Najvirtová

Ilustrácie Broňka Naivirtová

Predslov

Mojej vnučke.

Život nie je prechádzka ružovo záhradou. Ale ty - moja milá Broňka , sa po nej denne prechádzaš. Nahrádzame ti spolu s ockom a dedkom mamu, o ktorú si prišla a ani si ju nepoznala. Spoločne sme ťa naučili plávať, lyžovať, korčuľovať, chodíme na výlety, prechádzky do lesa, učíme ťa všetkému, čo budeš v živote potrebovať.

Miluješ hru na klavíri, maľovanie , vymýšľame spolu a odpovedáme na tvoje zvedavé otázky. Pamätáš, koľko knižôčiek a kníh sme spolu vytvorili? Toto je jedna z nich. Máš rada potulky prírodou i prácu v záhradke s dedkom. Si dobrá vnučka , staráš sa o prírodu , krmiš vtáčikov v zime, čistíme studničky na jar.

Básničky a príbehy v tejto knihe som vymyslela pre teba. Potešili ťa a sama si navrhla , ilustrovať ich. Ďakujem , že si tu medzi nami a môj život je s tebou neskutočne krásny.

Tvoja babka

Mojej babke.

S tebou babka, s ockom a dedkom je život prechádzka ružovou záhradou. Som nesmierne šťastná s vami. Všetkému ma učíte, prežívam s vami šťastné detstvo.

Moja milá babka, navždy si budem pamätať všetky tie krásne , veselé i zábavné chvíle, ktoré sme spolu strávili. Ilustrácie v tejto knihe venujem tebe.

Tvoja vnučka

JANKO HRAŠKO A FAZUĽKA BAMBUĽKA

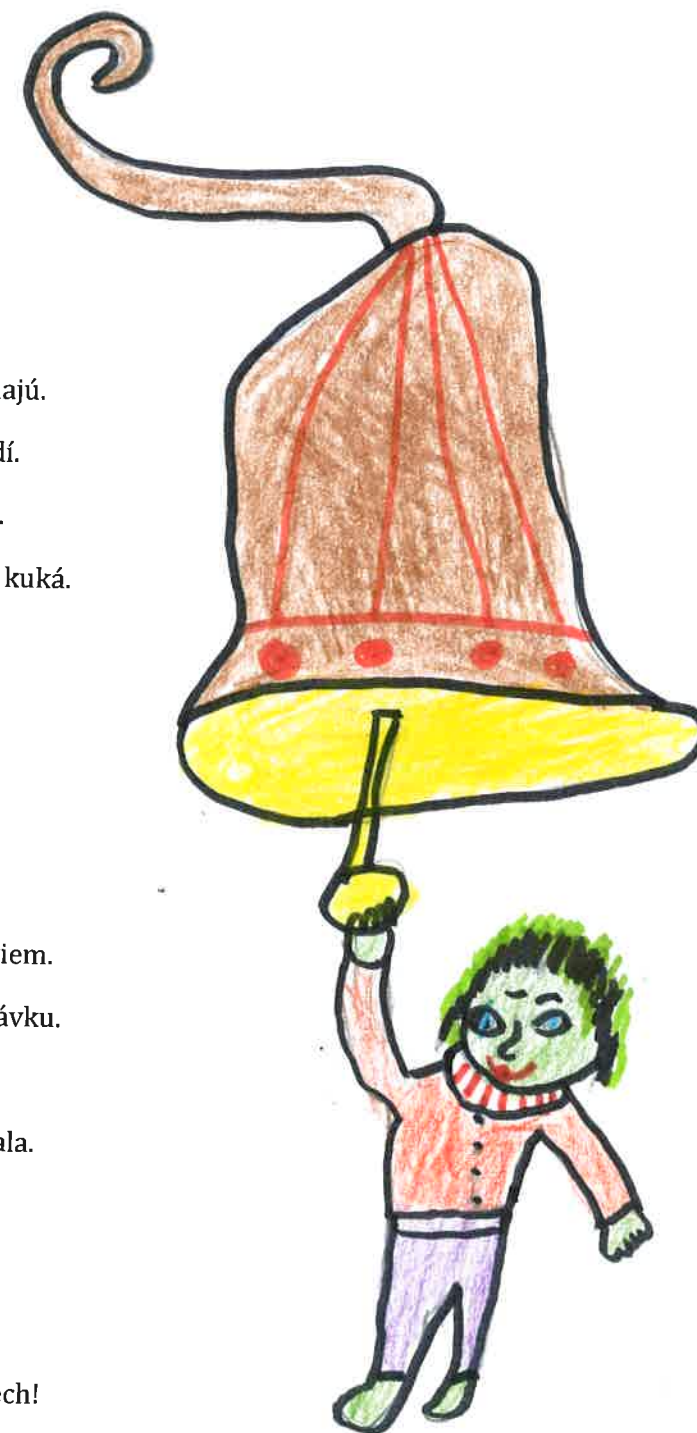
Slnečné lúče teplučko hriali , zo zeme púčiky vykúkali.
Zobudili sa sedmospáči , do teplej jari sa im ráči.
Gazdiná v jeseni stratila hrášok a fazuľku – Janka a Bambuľku.
Celučká zimu prespali tvrdo, teraz sa tlačia spod zeme hrdo.
Stovky kamarátov sa plazia na palici, Bambuľka s Jankom sú na ulici.
„Akože teraz porastieme? Nemáme opory, tak zahynieme.
Podaj mi rúčku , ja podám tebe. Budeme oporou len sami sebe.“
Tak spolu rástli ruka v ruke, mávali kvietkom na blízkej lúke.
Keď usušil sa struk, jemnučko jemne ozval sa :“Puk“.
Bolo ich nemálo, naopak veľa. Dievka ich do polievky hcela.
Jankovia malí aj Bambuľčatá plačú a kričia: „ JÓJ, mama, tata...“
Nechcú sa variť, chcú ísť do školy , aby žiakom nápomocní boli.
A mali šťastie, keď stretli dobrú tetu. Dala ich do prírodopisného kabinetu.

AKO JANKO HRAŠKO POMOHOL DEŤOM CEZ PRESTÁVKY

Janko Hraško chlapček malý,
kdeže len takého vzali...
Prišiel ticho- ani muk – malý, ale valibuk.
Skočil na stôl, z neho dole...
Že vraj musí pomôcť škole.
Rýchlosťou sa kotúľa po cestičke kolo úľa.
Preskočil tam jeden krík, už počuje v škole krik.
Veď prestávku žiaci majú, po chodbách sa naháňajú.
Vyskackal si veľké schody – ach tu veľa detí chodí.
Poškrabkal si holú hlavu ,ako spraviť tu nápravu.
Dumá, dumá, v hlave puká, zo stropu naň zvonec kuká.
Zasmeje sa vesele , keď si ťukne po čele.
Odrazil sa z miesta, vedie jeho cesta
hen na školský zvonec, kriku bude koniec.
Všetci stíchli ,pozerajú...Na Janka sa nehnevajú.
Bude koniec kriku vresku, zvolíme si inú cestu.
100 rokov už veru žijem , 100 rozprávok zahrať viem.
Keď zazvoním na prestávku, prevetráš si svoju hlávku.
Tu sa opäť stretneme, divadielko zhliadneme.
A tak Hraško - guľka malá všetkých žiakov zabávala.
Čuduje sa riaditeľka, učiteľ i učiteľka...
Dívajú sa premilo, čo tých žiakov zmenilo...
Žmurkol Janko na nich zhora, veselá je celá škola.
Žiadny krik ,len samý smiech, teraz žijú zdravo. Nech!
Zmizli hádky , žiaden krik. Janko Hraško - kúzelník.

HRAŠKOVA HOSTINA

Hrnú sa kamaráti do kina.

Dnes bude Hrašková hostina.

Čože Janko pre nich spraví?

Zábavou svoj sviatok slávi.

Povedal mu bráško, že meniny má Hraško.

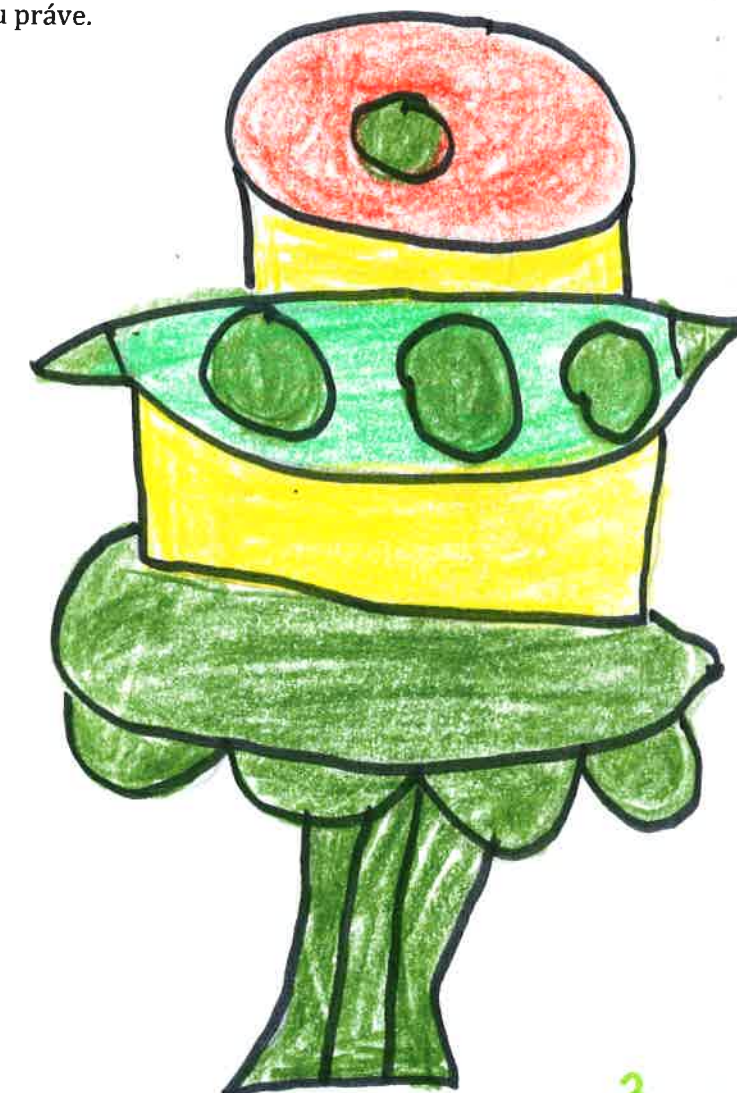
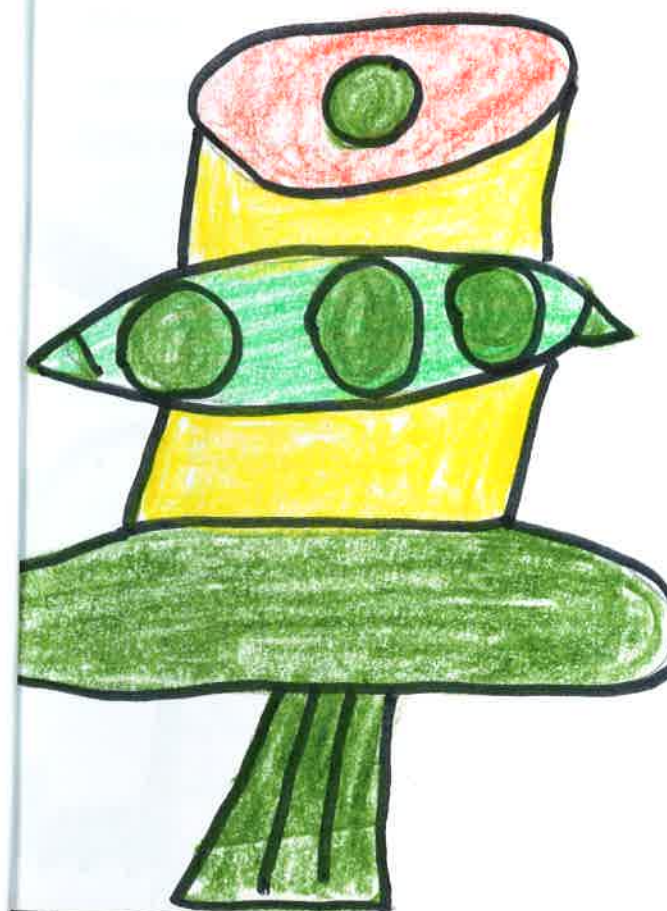
A tak prišli do kina: Peter, Vlado, Kristína...

Malá Katka pýta sa :“ Pôjdeme aj do lesa?”

Na piknik je hodín veľa, chasa do cukrárne hcela.

Vraví Hraško: „Niečo zdravé“... núka tortu z hrášku práve.

Ani by ste neverili, koľko hrášok dodal sily.

AKO JANKO HRAŠKO ZACHRÁNIL STUDNIČKU

Studnička posíela pramienok v lese, so sebou rôzne odpadky nesie.

A Hraško na konci túry otecka k potoku súri.

Bolia ho nôžky a trápi ho smäd. Chutnejší prameň ,ako v tom lese niet.

Pri studničke hroznú vec zbadá. To spravil človek a je to zrada!

Plastové fľaše, papier i rozbité čaše...

To hrozné , čo sa stalo , tak Hraška nahnevalo ,

nezačal bezradne plakať , lež s tatom studničku pratať.

Otcovi vraví : „Nepôjdem s tebou dole, potrebný som tu v hore.

Obrastiem celú studničku, budem sa vinúť po kríčku.

Som smelý – nič sa nebojím, dobrým sa napiť dovoľím.“

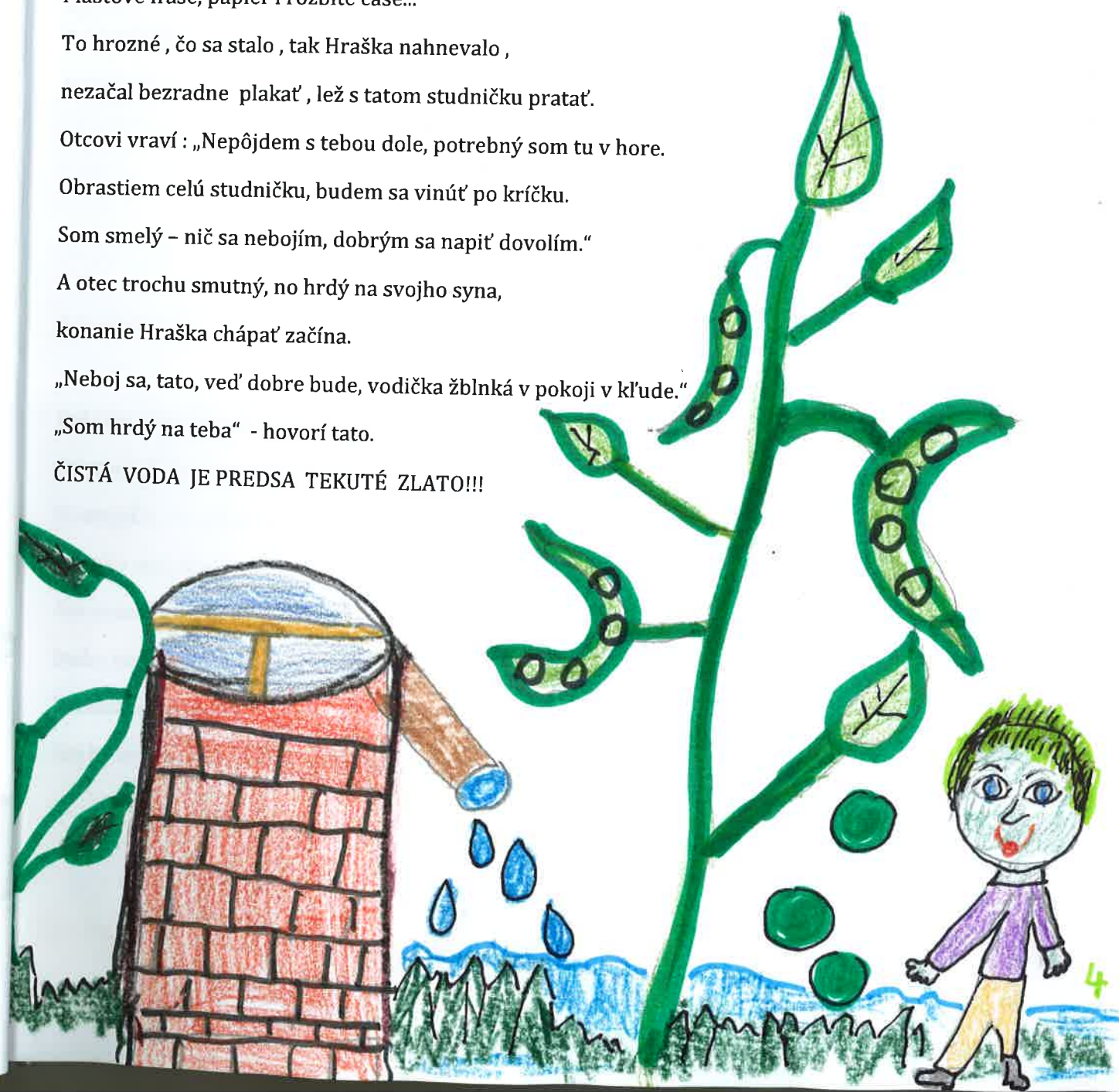
A otec trochu smutný, no hrdý na svojho syna,

konanie Hraška chápať začína.

„Neboj sa, tato, veď dobre bude, vodička žblnká v pokoji v kl'ude.“

„Som hrdý na teba“ - hovorí tato.

ČISTÁ VODA JE PREDSA TEKUTÉ ZLATO!!!

JANKO HRAŠKO – KÚZELNÍK

Šikovný je ako nik – Janko Hraško kúzelník.

Malý šibal ako hrášok rozdrvil hrach, spravil prášok.

Na čo že mu toľko bude? Nuž nesedí Janko v kľude.

Lieta z juhu na Severný pól, aby každý šťastný bol.

Keď na zemi odpad zbadá, vinníka si veru hľadá.

Keď ho nájde - beda mu, spraví mu tvár zelenú.

Nik nechce byť mimozemšťan, pradá parky, pradá mestá.

Potom Janko čáry – máry, zas mu riadnu farbu spraví.

Každý už chcel upratať, aby mohol v kľude spať.

Ako sa stal Eko – Janko boháčom.

Bol raz jeden Janko Hraško – veru sa mu žilo ťažko.

Od rána až do večera Janko starý papier zbiera.

Rozmýšľal, čo spraví veru...Zaniesol ho do zberu.

A Janko mal zlosť, veď ho bolo dosť.

Ale potom výska, skáče, má dosť eur na koláče.

Janko niečo tuší, vetrí, korunky si denne šetrí.

Zavolať aj kamarátov – starý papier to je zlato.

Ani by ste neverili, koľko si len našetrili.

JANČEKO - HRAŠTEKO

Bolo to dávno a ďaleko , žil malý Janček Hraštek.

Že prečo ho tak volali? Bol múdry a veľmi malý.

S obavou o Zem a veľkom strachu -

nosieval sebou vždy za hrst hrachu.

Ked' našiel papier hodený , zasial tam hrášok v tej zemi.

Maličký Janček Hraštek chodieval veľmi ďaleko.

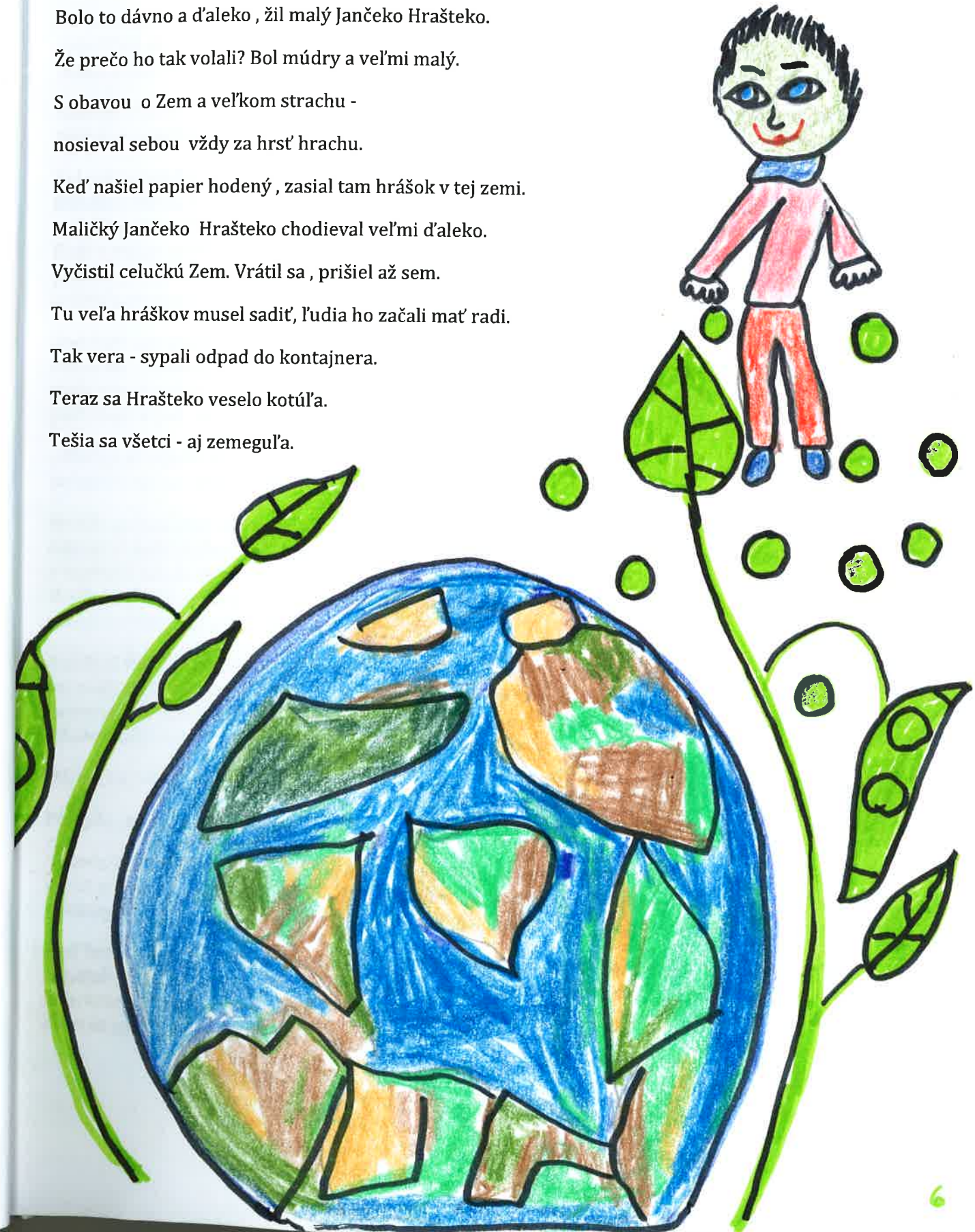
Vyčistil celú Zem. Vrátil sa , prišiel až sem.

Tu veľa hráškov musel sadiť, ľudia ho začali mať radi.

Tak vera - sypali odpad do kontajnera.

Teraz sa Hraštek veselo kotúľa.

Tešia sa všetci - aj zemeguľa.

AKO JANKO HRAŠKO SPASIL SVET

Na svete sú milióny neporiadnych ľudí. Hádzu odpadky na zem, sypú smeti na zakázané miesta, vypúšťajú do vzduchu škodlivé plyny. A Zem plače. Plače aj Slnko. Keď sa už nemôže dívať na tú skazu, poprosí mráčik a ono si oddýchne. Celé nebo roní slzy a smutné slniečko si zakrýva oči.

Našťastie žil na svete malý chlapček. Malinká guľôčka sa podobala na hrášok. Preto mu dali aj také meno. Jednoducho Janko Hraško.

Bol veľmi múdry. Sám pochádzal zo zeme, preto ho veľmi hnevalo, keď ju niekto znečisťoval. Jedného dňa sa veľmi nahneval. Povedal si, že vyzbiera papiere, vyloví plasty plávajúce rybkám nad hlavami a hlboko zakope odpadky. Dlho mu to trvalo, ale mal pomocníkov. Keď vyťahoval fľaše z rieky, pribehli k nemu chlapci, čo na druhom brehu púšťali papierové loďky. Začali Jankovi pomáhať. Spoločnými silami upratovali a upratovali a postupne sa k nim pridávali ďalší a ďalší pomocníci.

Zem bola uprataná a čistučka. Janko Hraško premýšľal, čo ešte môže urobiť. Po chvíli sa rozhodol – znemožní prístup k nelegálnym skládkam. Zabehol domov po vrecúško s hrachom, čo mala mamka v komore prichystané na chutnú polievku. Vysvetlil mamke, na čo ten hrášok potrebuje a tiež, že ožerie jeden obed, len aby si ho mohol vziať.

„Hladovať nebudeš“, uvarím cesnačku“ – rozhodla mamka a podávajúc synčekovi vrecúško, pohladila ho po zelenkavých vláskoch.

Hraško podľať, vzal nohy na plecia a už ho nebolo. Zašiel na všetky vyčistené miesta a všade zahrabal malý hrášok. Polial ho vodou z čistej studničky, nazbieral za náruč suchých konárov a napichal ich do zeme. Denne chodieval pozorovať a s napätím čakal, čo sa udeje. A udialo sa. Hrášky vyrašili, upli sa na vetvičky a plazili sa okolo bývalej skládky odpadu. Hraško zavolať chlapcov. Úkryli sa v lese za stromy, čakali, čakali...

A prišiel človek. Zlý človek, čo doniesol plné vrece papierov a plastových fliaš. Chlapci s Jankom ani nedýchali. Neporiadnik sa blížil na svoje obľúbené miesto a prekvapený zastal. Keď videl, že sa nedostane cez hustý hrach ďalej, hodil vrece z pleca a chystal sa späť. V tom sa Janko Hraško hlboko nadýchol a vydal zo seba ten najhrubší hlas a zavolať:

Há, há, há, há chytí ťa mátoha!

Pác, pác, pác, pác odpadky uprac!

Lesom sa ozývala ozvena a spolu s Hraškovým hlasom vydávala desivú výstrahu. Neporiadnik sa naľakal a myslel si, že je s ním naozaj koniec. Trasúcimi rukami zodvihol vrece a smiešne sa potácajúc utekal z lesa. Už nikdy sa sem nevrátil a odpadky sypal do pripravených kontajnerov.

Keď hrášky dozreli, stali sa plnými strukmi, začali pomaly pukať. Puk, puk, puk a cup, cup, cup – cupotali jeden po druhom. Na ďalší rok ich tu vyrástlo oveľa viac. A na ďalší ešte viac, až tam bolo krásne hrachové pole. A dobrí chlapci s kamarátom Hraškom tam chodia na hostinu. Ešte aj dnes sa smejú pri pomyslení na potácajúceho sa lajdáka.

AKO JANKO HRAŠKO POTRESTAL NEPORIADNE DETI

Na kraji dediny za veľkým potokom sa každý deň schádzali chlapci. Prehánali sa po lúke, púšťali šarkanov a papierové lietadlá.

Jedného dňa, keď nemal Janko doma rodičov, sa rozhodol, že tiež zájde za dedinu. Keď prechádzal po úzkej lavičke nad potokom, trafilo ho jedno malé lietadielko. Hraško sa neudržal a spadol do rozbúrenej vody. Už si myslel, že je to jeho koniec, keď celkom blízko neho plávala papierová loďka. Šikovne sa na ňu vyhupol, chytil konárik a použil ho namiesto vesla. Podarilo sa mu doplávať k brehu. Celý premoknutý si sadol na trávnu, vystavil sa slniečku a usušil. Bol taký malý, že ho chlapci ani nezbadali.

Pozoroval ich, ako sa pretekajú, komu vyletí šarkan najvyššie, koho lietadlo doletí najďalej... Janko sa najprv zabával a usmieval. Lenže chlapci sa neunúvali zobrať si svoj papierový stroj, čo zaletel ďaleko. Radšej si rýchlo spravili nový. A zelená lúka sa pomaly menila na biele vrakovisko. To už aj Hraško prestal zabávať.

Zvečerilo sa. Spotení piloti sa vybrali domov. Hraško sa veľmi nahneval, keď videl, že všetko nechali tak. Rýchle použil svoj osvedčený trik - vybral zopár semienok hrášku, zakotúlal ich priamo pod nohy chlapcov a pošepol: „Struk, struk, puk!!!“ V tej chvíli sa pred očami všetkých začali zo zeme dvíhať plazivé jazyky rastlín. Kde sa pohli, tam vyrástol hrach. Boli obklúčení a Janko sa ich vôbec nebál. „Najprv upracte po sebe, potom vás pustím domov“ - varovne zvolal. Chlapci sa tak naľakali, že sa nezmohli ani na slovo. Poslušne začali zbierať dotrhané lietadlá i šarkanov. A Janko im postupne uvoľňoval cestu k mostíku.

Keď bolo všetko, ako má byť, pustil ich domov. Od toho dňa chlapci už nikdy nezahodili ani len malý papierik. Skamarátili sa s Jankom Hraškom a spolu za dedinou šantievali až do začiatku zimy, kedy vymenili svoje hry na lúke za poriadnu sanicu.

Janko Hraško s nevestou

Šli cestou – necestou Hraško so svojou nevestou.

Kam prišli , robili radosť. Prírode tiež dali zadosť.

Robili poriadok v meste, v parku i pri hlavnej ceste.

A hoci boli malí, maličkí, upratali aj všetky cestičky.

Neporiadnym však beda! Nemali aj týždeň chleba.

To Janko dokázal divy. Teraz sa celý svet diví.

Príroda je krásna – čistá. Bude tak navždy dozaista.

